

Základní příčinu stability naší měny bylo třeba hledat v našich koncentračních táborech. Adolf Hitler

Po mnoho let mučila historiky a politiky mnoha zemí jedna otázka: bylo možné zabránit strašlivé druhé světové válce? A dokonce i z povrchní analýzy situace je jasné, že skutečně existovala přešlá takových příležitostí. Podrobnější pohled odhalí, že Adolf Hitler dostával evidentně neúnavnou pomoc, když stoupal k moci a zahájil válku.

Začneme s největší příležitostí zabránit jeho převzetí země – demokracie. Jak si vybavujeme, Výmarská republika byla demokratickým státem, kde veřejní představitelé byli svobodně voleni občany, uplatňujícími své volební právo a tajnou volbu. Tento systém fungoval od r. 1919 do r. 1933, v období, kdy nacisté nebyli jedinými hráči na německé politické scéně, kdy pak byla posléze aktivita dalších politických organizací zakázána a ty byly rozpuštěny, a pak byl schválen zákon zakazující vytváření nových stran. Nicméně Němci žili 14 let v naprosté demokracii.

Takže co přimělo Němce hlasovat pro NSDAP? Protože, nakonec, represe, koncentrační tábory a Gestapo nejsou příliš uspokojivým vysvětlením. Historici nabízejí jednoznačnou odpověď: ekonomická krize poháněla nástup Hitlera k moci. Němci byli zasaženi nejdříve obrovskou mírou inflace a pak velkou hospodářskou krizí, která byla stejně ničivá.

V letech 1918 až 1923 ztratila německá marka 99,9% své hodnoty vůči americkému dolaru. Ale věci byly teprve na počátku. Skutečný „hospodářský zázrak“ začal v r. 1923.

Datum	Kurz německé marky k americkému dolaru
1. července 1923	160,000
1. srpna 1923	1,100,000
4. září 1923	13,000,000
1. října 1923	242,000,000
1. listopadu 1923	130,000,000,000
30. listopadu 1923	4,200,000,000,000

Na konci listopadu 1923 stál jeden dolar čtyři biliony, dvě stě miliard německých marek.

Možná si vzpomenete, že v r. 1923 německý obchodník a mecenáš umění, [Ernst Hanfstaengl](#), který pracoval pro americkou tajnou službu, pomohl Adolfu Hitlerovi koupit tiskařský lis a začít velkovýrobu svých nacistických novin. Zatímco Führer sám si byl celkem sebejistý a fantazíroval (doslova) o revoluci, také nepostřehnutelně absorboval Hanfstaenglovy myšlenky o potřebě německého přátelství s Amerikou a Velkou Británií.

Bankovka 5 bilionů marek, Německo, 1923

Neexistuje způsob, jak nepopsatelné hrůzy německého života v té době shrnout v jediné

větě. Či možná ano: lidé byli pohřbíváni v papundeklových bednách, místo v dřevěných rakvích (1). Rakev se stala mimořádným luxusem. Stejně jako americký dolar – dokonce i jeden jediný. A Ernst Hanfstaengl dal svému příteli Adolfovi tisíc dolarů. Stalo se tak jen tak?

Zde je další fakt, který pomůže dokázat, že německá inflace bylo něco umělého, záměrný výtvar. V době Hitlerova pivního puče vystřelila inflace do skutečně astronomických čísel, ale zastavila se za méně než tři týdny po neúspěšném puči. Bezprecedentní astronomický růst inflace skončil za jeden den! Zdá se, že již nebyla dále potřeba. Němci, dokonce i za těchto fantasmagorických okolností, nepodpořili násilný pokus Adolfa Hitlera chopit se moci. A 13. listopadu 1923, pět dní (!) po pivním puči, byl Hjalmar Schacht jmenován za správce měny. Byl to on, kdo zaznamenal konečnou kupní cenu 4,2 bilionu marek za jeden dolar. 22. prosince 1923 se Schacht stal šéfem německé centrální banky a v srpnu 1924 zavedl novou marku, umazal 14 nul ze staré německé měny. Jeden dolar stál nyní 4,2 německé marky.

Ale dokonce i toto ekonomické kataklyzma v Německu nebylo schopno postrčit Adolfa Hitlera k moci. Bylo potřeba druhého. 29. října 1929 došlo na newyorské burze k nechvalně známému „černému pátku“, bezprecedentní finanční katastrofě. To spustilo obrovskou celosvětovou ekonomickou krizi, známou jako velká hospodářská krize, která další „zázračnou“ náhodou trvala přesně do doby, než byl Hitler jmenován kancléřem (2). Nicméně toto není ten nejvíce překvapivý fakt, který je třeba objevit v historii velké hospodářské krize.

Budeme analyzovat fakta, a pouze fakta, ale jeden bije do očí obzvláště. A to je podivný vztah mezi příčinou a následkem. V USA byla krize, ale bylo to Německo, kde se Hitler dostal k moci. To nám naši ctihodní historici tvrdí. Ale kde je logika? Ve Spojených státech se komoditní dealeri a brokeri stříleli a skákali z oken mrakodrapů, stovky tisíc farem zkrachovaly, tisíce bank bylo zlikvidováno a výroba se dramaticky propadla (3).

Ale Američané neměli v úmyslu v tichosti akceptovat rychlý a katastrofický propad v jejich životní úrovni. USA otřásaly řady veřejných demonstrací, včetně s účastí stovek tisíc lidí, a situace byla tak pochmurná, že časté hladové pochody nezaměstnaných se staly pro Spojené státy (ne Německo!) symbolické. Tyto protesty vyvrcholily v prosinci 1931 národním hladovým pochodem na Washington, a v létě 1932 nezaměstnaní veteráni první světové války postupovali na americké hlavní město.

Demonstrovali před Kapitolem pět dní, kdy pak americký prezident nařídil, aby byli veteráni rozehnáni silou. Nicméně nebyla to policie, ale jednotky armády, včetně jezdeckva a dokonce i obrněných tanků, kdo byl povolán k provedení operace!

Takže Německo nebylo jedinou zemí, kde běžní lidé prohledávali popelnice a hledali něco k jídlu – mnohem více takovýchto lidí bylo za oceánem. Takže kde by měl člověk očekávat nástup nacistů k moci? Soudě dle počtu nezaměstnaných, by se pravděpodobnějším místem staly USA. I ve Velké Británii by extremisté měli získat přinejmenším obrovskou roli na domácí politické scéně, ne-li totální vítězství. Ale nic takového se v anglosaských zemích neudálo. Proč tam byly místní fašistické strany, které se vynořily, tak slabé, bez možnosti mluvit do osudu svých zemí?

Protože nikdo v Anglii nebo Spojených státech nebyl připraven uvést na scénu Führera!

Hitlerův vzestup k moci nebyl výsledkem ekonomických strastí, ani ho nelze vysvětlit německou domácí politikou. Rozhodnutí dosadit ho ke kormidlu nebylo učiněno v Berlíně,

ale v Londýně a Washingtonu.

Takže tvrzení, že Hitlerův vzestup k moci byl hnán ekonomickými problémy Německa, prostě neobstojí. Takže nyní se podívejme na politickou situaci v této zemi během období známého jako Výmarská republika.

Bylo by naivní popírat fakt, že Německo strávilo roky po r. 1919 v železném sevření vítězů první světové války. A tato kontrola se projevovala mnoha způsoby (1). V politické oblasti byla prováděna německou Sociální demokracií, stranou vedenou Stresemannem a Ebertem, který, spolu se „spicím“ princem Maxem von Baden, tak obratně provedli revoluci a abdikaci císaře. Právě tehdy se Sociální demokraté stali vládnoucí stranou země, sepsali ústavu, která obsahovala nikdy nekončící cykly voleb, a jejich vůdce, Ebert, se stal prvním německým prezidentem (2).

Byla to tato strana, či spíše její zahraniční podporovatelé, které mohla země poděkovat za politický kolotoč, který trval do doby, než se k moci dostali nacisté. Během 14 let (1919 – 1933) bylo Německo vystaveno devíti volbám do Reichstagu (3). Jedno z demokratických ustanovení výmarské ústavy uvádělo, že volby do Reichstagu se budou konat každé dva roky. Cílem tohoto ustanovení bylo dát obyčejným Němcům naprostou neustálou kontrolu nad jejich parlamentem. Ale v praxi to znamenalo jen to, že veřejnost žila v neustálé atmosféře zapáleného politikaření a nekonečných politických kampaní.

Země se měnila na trosku. „Pocit naprosté marnivosti a nesmyslnosti prostupoval vším,“ (4) píše Joachim Fest, když popisuje emoce Němců během ekonomické krize, ale tato slova lze snadno aplikovat na celou historii Výmarské republiky.

Bylo toto ustanovení začleněno do výmarské ústavy pouze náhodně? Samozřejmě, že ne! Londýn a Washington potřebovaly ústavu, která by obsahovala „trojského koně“ permanentní nestability, pokud měly kormidlovat politický život v Německu potřebným směrem. Nakonec volby jsou něco víc, než jen letáky a volební lístky, jejich součástí jsou také skandály a nekonečné šarvátky. Kandidáti a strany potřebují podporu, pomoc a peníze, a tudíž je lze ovládat tím, že se brání vytvoření silného německého státu nové verze, který se koncem 19. století stal nejrychleji se rozvíjejícím hráčem na globální scéně. Deklasování Německa během první světové války si vyžadovalo herkulovské úsilí, obrovské sumy peněz a miliony životů. Je možné věřit, že po takovéto zkušenosti by se Anglie a Spojené státy vyhnuly dosažení loutkového režimu v Německu?

Ale nebyl to jen parlament, co se stalo cirkusovým kolotočem – totéž bylo možno pozorovat ve výkonné složce. Během 14 let výmarské demokracie působilo ve funkci kancléře 14 mužů! (5)

A v tomto absurdistánu se objevil vůdce a strana, který celý tento cirkus odmítl. Jen toto jim získalo sympatie. „Marxistické strany a jejich spojenci měli 14 let na to, aby ukázali, co umí. Výsledkem je hromada trosek,“ tvrdil Hitler, když spílal svým soupeřům kvůli stavu jeho země.

Británie, Francie a USA se dlouho a silně pokoušely najít způsoby, jak legálně být porodní bábou Hitlerova politického vítězství v Německu. Nacistický volební plakát.

Lidé nebyli přitahováni k nacistům z lásky k NSDAP, ale spíše proto, že byli na smrt unaveni stranami, které tvořily alternativu k Hitlerovi. Například počet voličů, kteří byli příznivci Sociálních demokratů, poklesl z 37,9% v r. 1919 na 18,3% v březnu 1933, a počet stoupců německé Demokratické strany se zdrcl během stejného období z 18,6% na 0,8%.

Ale dokonce i za těchto okolností nebyl Hitler schopen vyhrát volby! Názor, že nacistický vůdce byl jmenován kancléřem proto, že jeho strana vyhrála volby, je další příhodnou lží hlášanou historiky. Adolf Hitler složil přísahu kancléře 30. ledna 1933. Poslední volby, které se konaly před tímto datem, byly 6. listopadu 1932, ve kterých nacistická strana získala 33,1% hlasů. NSDAP byla největší stranou v parlamentu, ale neměla absolutní většinu. Navíc v porovnání s předešlými volbami byly nacisté trendově na sestupu: 31. července 1932 získali 37,4% hlasů, ale jejich míra podpory poklesla 6. listopadu 1932 o 4,3%. Názor, že Hitler vyhrál volby, je mýtus. Byl prostě jmenován hlavou státu! Někdo uplatnil takový tlak na německou politickou elitu, že Hitlerovy "chyby" a „podivínství“ byly zapomenuty. Jak je to možné?

Faktem je, že demokratické instituce v Německu začaly řádnout již předtím, než se nacisté dostali k moci. V březnu 1930, kdy Hitler získal pouze 18,3% hlasů, se stalo jasným, že navzdory veškerým snahám a masivnímu financování neznámého původu Hitler parlamentní volby nikdy nevyhraje. Němci byli prostě požehnáni přílišným selským rozumem. Ale britští vůdci nebyli se situací spokojeni. Nakonec někdo musel zaútočit na SSSR a nakonec tam zajistit stabilitu, kterou vládcí světa chtěli. To znamená, že bylo potřeba záložního plánu. A jeden byl vytvořen.

V březnu 1930 byly principy parlamentní demokracie v Německu trochu upraveny.

Ačkoliv dříve vůdce parlamentní většiny se automaticky stal kancléřem, nyní byla tato funkce osazována prezidentem země, v souladu s článkem 48 výmarské ústavy. Jinými slovy, šéfem vlády mohl být jmenován jakýkoliv německý občan, nejen vítěz parlamentních voleb.

To byl nebezpečný krok. Bylo žádoucí, aby nacisté vyhráli „férově“. Analýza nepravděpodobně velkého počtu voleb v Německu bezprostředně před Hitlerovým vzestupem k moci ukazuje, že hlasování se muselo konat tak dlouho, dokud nemohla NSDAP nárokovat vítězství. Ale když se stalo jasným, že to fungovat nebude, byl Hitler prostě kancléřem „jmenován“.

Takže mohl být Hitler zastaven? Ano. Mohlo to být provedeno, pokud by země nebyla přeměněna na politický cirkus a pokud by německá veřejnost nebyla učiněna unavenou volbami, což jen nafouklo počet stoupců NSDAP. Ernst Hanfstaengl a další byli vyčleněni pomáhat připravovat budoucího Führera tak, aby se mohl prezentovat jako úctyhodný slušný politik.

A především – neexistoval žádný právní základ pro jmenování Hitlera kancléřem! Do této funkce mohl být jmenován každý, každý, jen ne tento jedinec, který použil své jmenování k tomu, aby se stal nejdůležitějším zločincem v lidské historii. To vše mohlo být uděláno za jedné podmínky: kdyby vzestup Hitlera k moci nebyl požadován vnějšími silami, kterým němečtí politici nezpochybnitelně posluhovali.

Odkazy

(1) Jak víme, podmínky německé kapitulace na konci první světové války byly uvedeny ve Versailleské smlouvě. Vítězové byli puntičkářští a smlouva byla celkem podrobná, ale nebyl v ní ten nejdůležitější bod – objem reparací! Smlouva obsahovala jen obecné prohlášení požadující, aby německá vláda platila kompenzace za škody způsobené občanům spojeneckých mocností a financovala penze vojáků, vdov a přeživších rodinných příslušníků

členů sil Entente. Jinými slovy, proviněná strana byla identifikována a usvědčena, ale rozsudek zapomněl specifikovat přesně, jak moc má trpět. Smlouva uvedla jen první platbu, v celkové výši 20 miliard marek. Představte si, jak velká páka zůstala v rukou vítězů! Pokud se dodržovala „správná“ politika, mohl být objem reparací snížen, ale pokud by byly podniknuty „špatné“ kroky, prudce by vzrostl. Ale více k věci – nemohlo to být rozporováno! Je zajímavé, že přesný objem reparací byl uveden až v r. 1928, když Trocký utekl do exilu, a Hitler se náhle ocitl v situaci, kdy měl k dispozici neomezený objem úvěrů a začal svoji cestu na vrchol moci.

(2) Za Výmarské republiky působili pouze tři prezidenti: Friedrich Ebert (1919-1925), Paul von Hindenburg (1925-1934) a Adolf Hitler (1934-1945). Pocity Němců ohledně Eberta, který podepsal Versailleskou smlouvu, byly evidentní z faktu, že během jeho pohřbu kardinál von Faulhaber, arcibiskup Mnichova-Freising, kategoricky odmítl nařídít, aby zazněly zvony kostela. A fakt, že Ebert byl žid, později poskytl Hitlerovi báječnou platformu pro antisemitskou propagandu. Například 12. září 1932 zasedal Reichstag pouze jeden den, než byl parlament rozpuštěn.

(3) 19. ledna 1919; 6. června 1920; 4. května 1924; 7. prosince 1924; 20. května 1928; 14. září 1930; 31. července 1932; 6. listopadu 1932; a 5. března 1933. Nezahrnujeme volby z 12. listopadu 1933, kdy byli na volebních lístcích uvedeni jen nacisté.

(4) Fest Joachim. Hitler. 2002. Str. 269

(5) Gustav Bauer (1919-1920), Hermann Müller (1920), Constantin Fehrenbach (1920-1921), Joseph Wirth (1921-1922), Wilhelm Cuno (1922-1923), Gustav Stresemann (1923), Wilhelm Marx (1923-1925), Hans Luther (1925-1926), Wilhelm Marx (1926-1928), Hermann Müller (1928-1930), Heinrich Brüning (1930-1932), Franz von Papen (1932), Kurt von Schleicher (1932-1933) a Adolf Hitler (1933-1945).

Takže Adolf Hitler dokázal vyřešit první problém. Nicméně dokonce i poté, co se stal v lednu 1933 kancléřem, nebyl schopen spustit vojenský konflikt, z těch nejprozaičtějších důvodů – neměl, doslova, žádnou armádu. Se svým Reichswehrem o 100,000 mužích (bez tanků, letadel, těžkého dělostřelectva a loďstva) nebyl Führer schopen obtěžovat nikoho, vyjma svého drobného souseda - Lucemburska, a to i tak jen za souhlasu ostatních mocností. Aby mohl zahájit druhou světovou válku, potřeboval Hitler vzkřísit svoji armádu, vybavit ji moderními zbraněmi a zvětšit ji na 42násobek její stávající velikosti!

Každý může vidět, že pro udržování armády jsou potřeba slušné peníze. A ještě více peněz je potřeba na její přezbrojení. A skutečně astronomické sumy jsou potřeba k jejímu zvětšení na 42násobek. Tento úkol je extrémně komplexní dokonce i v ekonomicky rozvinuté zemi. A co když je země na pokraji kolapsu, se šesti miliony nezaměstnanými a továrnami zavírajícími své brány, protože globální ekonomická krize způsobuje únik kapitálu? Pak je to nemožný projekt. Ekonomika by nikdy takový divoký růst vojenských výdajů neustála a životní úroveň by nevyhnutelně spadla. Pak by následovala buď revoluce, nebo odmítnutí takového militaristického přístupu.

Ale všichni víme, že Hitler to dokázal. Jak?

Někdo mu poskytoval obrovskou finanční pomoc!

Je poctivé říct, že německé ekonomické zotavení začalo v r. 1924, kdy se stalo jasným, že vést jakoukoliv potenciální budoucí válku s Ruskem si bude vyžadovat nejen vůdce (1), ale také agresorskou zemi. Polsko nemohlo doufat, že Rusko porazí samo. Francouzi a Britové válčit nechtěli. Události r. 1914 mohly být zopakovány, ale nyní bylo Německo slabší, než kdy předtím. Muselo být obnoveno. 16. srpna 1924 představitelé vítězných mocností přijali to, co je známo jako Dawesův plán, na konferenci v Londýně: americký kapitál mohl poskytnout životně důležité půjčky nemocnému Německu, které pak mohlo pokračovat v placení reparací. A klíčová německá odvětví mohla být levně získána americkými monopoly. Tento plán dosáhl tří cílů:

- Příprava budoucího agresora
- Zisky z přílivu kapitálu
- Závislost německé ekonomiky na zahraničních investorech, čímž byla německá politika snadněji manipulovatelná

Němci dostali pořádný balík – 190 milionů dolarů (2). Výsledkem bylo, že v srpnu 1924 se německá měna okamžitě stabilizovala a náhle děsivé období, ve kterém stál jediný dolar miliardy a biliony německých marek, prostě zmizelo. Ale další prvky tohoto plánu nebyly tak humánní. Pod klamnou záminkou zajistit platby reparací byla spojencům předána kontrola nad německým státním rozpočtem, peněžní zásobou a úvěry, a nad železnicemi. Právě během tohoto období se na straně Hitlera objevuje „Putzi“ Hanfstaengl a kapitán Truman Smith, americký vojenský atašé, je poslán do Německa, aby prozkoumal výběr z dostupných německých politiků...

Německo bylo, ve skutečnosti, pod tichou americkou okupací. Nezávislost Německa v té době byla iluzorní, stejně jako například nezávislost Iráku dnes. Vláda, vlajka a státní hymna existovaly, ale ne schopnost navrhnout nezávislá řešení. Anglie a USA si mohly s Německem dělat co chtěly, a výsledek můžeme vidět: nekonečné volby, Hitlerovo předčasné propuštění z vězení, a pak jeho jmenování kancléřem. Nic, co se stalo v Německu v letech 1918 až 1933, neproběhlo na popud samotných Němců.

V r. 1932 bylo Německo prakticky zproštěno závazku pokračovat v placení reparací, ačkoliv zaplacená byla jen nevýznamná jejich část. Proč? Protože v lednu 1933 se stal kancléřem

Adolf Hitler a potřeboval vytvořit ekonomický zázrak. A na ten potřeboval peníze.

Německé zbrojní výdaje v letech 1933 až 1939 vzrostly téměř desetinásobně (z 1,9 miliard marek na 18,41 miliard) a jejich nárůst ke státnímu rozpočtu nebyl o nic méně impozantní – z 24 na 58%. Pro srovnání, největší světová „hrozba“, komunistický Sovětský svaz, který se údajně připravoval na dobytí světa, věnoval na armádu v r. 1934 pouze 9% svého rozpočtu.

Jak víme, Adolf Hitler zvládl svůj úkol obdivuhodně. V neuvěřitelně krátkém období – jen za šest let v úřadu – byl schopen znovu vybudovat válečnou mašinerii neuvěřitelného výkonu. Historici to nazývají nacistický ekonomický zázrak. Nicméně za každým fenomenálním úspěchem jedné strany najdeme zradu zájmů strany na druhém konci politického spektra. A čím neuvěřitelnější „zázračný“ úspěch jedné země, tím více vůdců ostatních mocností souhlasí se hrou. A tak Hitlerův neuvěřitelný úspěch na světové scéně se zakládal nikoliv na jeho vynikajících schopnostech coby diplomata či státníka, ale byl předem dohodnut s Anglií, USA a Francií, za zrady zájmů německého národa.

Je jasné, že úspěchy nacistů byly financovány a organizovány „civilizovaným světem“ té doby. Rychlé vypuknutí válečného konfliktu bylo výhodnější pro Londýn a Washington, z čistě ekonomického hlediska (dokonce ani ne politického!). Čím dříve by začal, tím méně peněz by bylo potřeba nalít do bezedné díry Hitlerovy válečné mašinerie. Takže oni upřednostňovali začátek války v r. 1938, spíše než v r. 1939, a v r. 1939 spíše, než v r. 1940.

Pokud by vůdci západního světa chtěli zabránit budoucí válce, bylo to možné udělat jen s málo nebo žádnou krví, či aspoň bez něčeho takového, jako bylo krveprolití, které mělo přijít. Churchill to později uznal sám a tvrdil, že: „Do r. 1934 bylo možné zabránit aspoň německému přezbrojení, bez ztráty jediného života.“ (3) Takže proč bylo umožněno, aby to pokračovalo? Churchill na tuto otázku ve svých pamětech neodpovídá. Ale jedna věc je jasná každému rozumnému člověku: pokud rozumní politici vidí nebezpečí a vědomě nehnou prstem, aby ho odstranili, musí jim taková situace vyhovovat.

Winston Churchill byl britský vlastenec a jeden z nejuznávanějších vůdců země. Takže nemohl říct bez obalu, proč události nabraly tak podivný směr. Ale nad jednou větou by se měl čtenář zamyslet: „Až do poloviny r. 1936 spočívala Hitlerova agresivní politika a nedodržování smluv nikoliv na síle Německa, ale na nejednotě a bojácnosti Francie a Británie a izolovanosti Spojených států.“ (4)

No, tak to bychom měli, neprůstřelné alibi: „nejednota“, „bojácnost“ a „izolace“. Můžeme jasně vidět plný rozsah americké „izolace“ na počtu amerických špiónů jako Ernst Hanfstaengl, kteří tancovali kolem Hitlera. A fakta:

19. září 1934 bylo nejmodernější vybavení pro letecké továrny tajně dodáno do Německa z USA, proti 1 milionu dolarů ve zlatě, a brzy bylo uvedeno do provozu a vyrábělo německá letadla (5).

Zároveň dostávalo Německo velký počet vojenských patentů (6) z USA od firem Pratt & Whitney, Douglas a Bendix Aviation, zatímco bombardéry Junkers Ju 87 byly vyráběny

Nacistický volební plakát. V textu se uvádí, že německá průmyslová výroba vzrostla z 34,8 miliard marek v r. 1932 na 58,3 miliard v r. 1935. „Bezprecedentní nárůst průmyslové výroby je výsledkem Führerovy ekonomické politiky. Pokračujeme! Hlasujte pro Führera 29. 3.“

metodami naučenými v Detroitu (7).

Lze vidět stejné motivy za Churchillovou zmínkou o „nejednotě“ a „bojácnosti“ Paříže a Londýna. V rámci omezení této práce nemůžeme věnovat mnoho prostoru technickým podrobnostem. Proto jen krátce zmíníme, že v r. 1936, kdy již „budil strach“, chyběla Hitlerovi nejen moderní letadla, ale dokonce i tanky. První tank Hitlerova Reichu, který skutečně za něco stál, byl Panzer III, jehož výroba začala až v r. 1938. Modernizovaná verze jeho předchůdce, Panzer II F, s dodatečným pancéřováním vpředu (pouze takto zesílen se mohl tento obávaný stroj vyhnout tomu stát se snadnou kořistí nepřítelů) šla do výroby v červnu 1940. Proto Winston Churchill tvrdí ve svých pamětech: „Rozsáhlá výroba tanků, kterými prolomili francouzskou frontu, neexistovala až do r. 1940.“ (8) (A nebyť československých tanků, platform a továren, neexistovala by ani pak – p.p.)

K obnově a přezbrojení německé armády v letech 1933 až 1939 došlo za vědomí a finanční a technické podpory oligarchických kruhů Velké Británie a Spojených států (a jejich zednářských poskoků v dalších zemích – p.p.). Cílem této politiky bylo vytvořit kolosální válečnou mašinerii ve formě nacistického Německa, aby se ušetřila rána sovětskému Rusku). Ale předtím ještě muselo Německo znovu získat teutonská území, která byla ztracena v důsledku porážky v první světové válce. V příští kapitole uvidíme, jaký druh pomoci Hitler dostal v těchto záležitostech od svých zámořských „přátel“.

(1) O to bylo postaráno na individuálním základě, kdy Hitler byl propuštěn z vězení dříve, než si odseděl byť jen čtvrtinu svého trestu.

(2) Preparata, Guido Giacomo. Vykouzlení Hitlera: Jak Británie a USA vytvořily Třetí říši, str. 164

(3) Churchill, Winston. Druhá světová válka. Díl 1. Blížící se bouře. Str. 46

(4) Churchill, Winston. Druhá světová válka. Díl 1. Blížící se bouře. Str. 190

(5) Preparata, Guido Giacomo. Vykouzlení Hitlera: Jak Británie a USA vytvořily Třetí říši. Str. 225

(6) *ibid.* Str. 226

(7) *ibid.*

(8) Churchill, Winston. Druhá světová válka. Díl 1. Blížící se bouře. Str. 304

Pokračování...

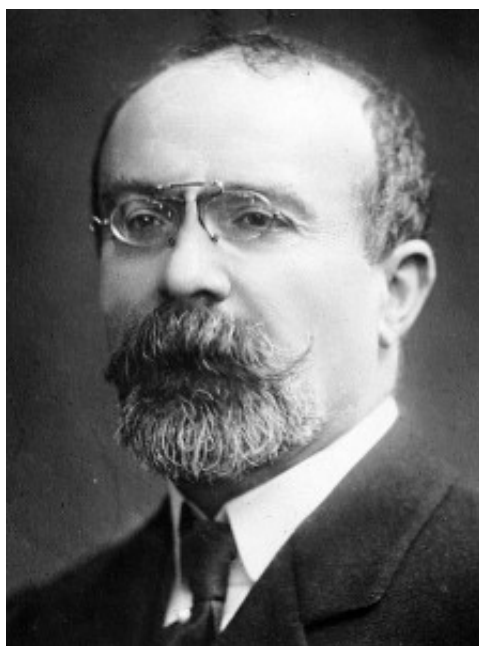
Aby přeměnil svoji zemi na silného agresora, musel Hitler nejdříve opětovně získat to, co bylo tak nedávno jeho zemi odebráno. V tom mu napomáhali Britové, Francouzi a Američané, kteří Německu dali kapky a osolili ho ve Versailles.

Sárský region byl prvním územím, které Führer vrátil do lůna Třetí říše. Jako bývalá součást Německa byla tato oblast řízena mandátem Ligy národů od r. 1919, a kontrola nad jeho uhelnými doly byla dána Francouzům, jako součást reparací. Obyvatelé Sárska žili pod tímto režimem 16 let a nikdy se nikdo nezajímal o jejich názor na situaci. A pak náhle byli požádáni, aby se rozhodli, jestli se chtějí připojit k nacistickému Německu, demokratické Francii, nebo zůstat pod správou Ligy národů.

Na první pohled se zdá, že na tom není nic sporného. Jen drobné detaily, pár maličností budí podezření. Nacistické Německo rozjelo zuřivou propagandistickou kampaň mezi populací regionu a dokonce i v samotné Francii. Ale z Paříže žádná agitace vidět nebyla. Ba co víc, francouzský ministr zahraničí, Pierre Laval, dva dny před referendem tvrdil, že „Francii jeho výsledek nezajímá“. Není těžké si představit, jaký dojem to muselo mít na skupiny obyvatel Sárska, kteří vedli boj za připojení k Francii. Britští diplomaté přispěli svoji troškou do mlýna též. Zaujali velmi „podivný“ postoj tím, že se silně stavěli proti myšlence, aby Sársko zůstalo pod správou Ligy národů. Britové tvrdili, že to pro předchůdce dnešní OSN je přílišná zátěž. Tudíž výsledek referenda z 13. ledna 1935 byla předem rozhodnutá záležitost. Nakonec hlasovalo pro sjednocení s Německem 90% lidí.

Mapa expanze Reichu 1935-1939

Jean Louis Barthou, francouzský ministr zahraničí, 1934

Krátce předtím francouzský ministr zahraničí, [Louis Barthou](#), který, ke zděšení Velké Británie, vyzýval ke striktnímu zadržování Hitlera, byl záhadně zavražděn v Paříži. Politika Louise Barthou, kterému bylo přiděleno portfolio zahraničních věcí v únoru 1934, byla přípravou na novou světovou válku. Například informoval předsedu Ženevské konference pro odzbrojení, Brita Arthura Hendersona, o tom, že Německo neakceptuje „paritu“ ve výzbroji. V dubnu 1934 navštívil Varšavu a Prahu. Zatímco Polsko a Československo byly připraveny udeřit na Německo zezadu, mohla Paříž spát dobře. Po svém návratu Barthou prosadil myšlenku známou jako „Východní pakt“, který zaručoval bezpečnost nejen západní, ale také východní Evropy. V důsledku toho, na příkaz Francouzů, byl Sovětský svaz pozván připojit se k Lize národů, 15. září 1934. Při všem co dělal, pracoval Louis Barthou na zmaření posílení nacistického Německa. Na konci září téhož roku vytvořil návrh komplexní smlouvy, podle které Francie, Itálie, Jugoslávie, Československo a Rumunsko společně zajišťovaly nezávislost Rakouska. V důsledku toho byl,

9. října 1934, Barthou „náhodně“ zabit, když byl zavražděn jugoslávský král Alexander chorvatským teroristou při návštěvě Francie.

Mohl být Hitler zastaven? Ano. K tomu stačilo, aby francouzská a britská vláda zablokovaly sárské referendum v lednu 1935. Německo by bylo bezmocné, aby mohlo něco namítat, protože nemělo žádné tanky, letadla nebo vojáky. Avšak všichni bažili po tom hrát na Hitlerově straně. Skutečně, byl to první velmi důležitý úspěch nacistů, kteří pak zaznamenávali jeden triumf za druhým.

Poznamenejme jeden zjevný fakt: Adolf Hitler byl „skvělý politik“, dokud jeho západní protějšky byly ochotny hrát na slepou bábu, zatímco pózovali, vražtili obočí a vztekali se.

18. června 1935 „mimořádný a zplnomocněný velvyslanec Německa“ Joachim von Ribbentrop podepsal [anglo-německou námořní dohodu](#) v Londýně s britským ministrem zahraničí Samuelem Hoare (1), podle které mohlo nyní Německo legálně stavět válečné lodě, za předpokladu, že „celková tonáž německé flotily nikdy nepřesáhne 35% celkové tonáže námořních sil, jak je definováno smlouvou, členských zemí britského Commonwealthu“. Podle Versailleské smlouvy měli Němci zakázáno vlastnit ponorky. Nyní bylo Němcům dáno právo stavět ponorky až do 45% tonáže britské ponorkové flotily. Pokud Německo chtělo tento limit překročit, muselo informovat o svém rozhodnutí britskou vládu. To vedlo k velmi provokativní situaci, ve které Němci dostali konečný souhlas s výrobou nových německých ponorek nikoliv v Berlíně, ale v Londýně!

Když vycítil smířlivý postoj Západu, začal se Hitler chovat drzeji a „Hanfstaenglové“ obklopující Führera ho ujišťovali, že může nadále jednat s naprostou beztrestností. 7. března 1936 poslal německé jednotky do demilitarizovaného Porýní. Žádná mocnost neměla právo mít jednotky v této oblasti, která byla oddělena od Německa, aby se vytvořila nárazníková zóna mezi touto zemí a Francií. A přesto Hitler bezostyšně porušoval mezinárodní dohody. Proč si byl tak jistý, že mu nehrozí odplata?

Německé jednotky vstupující do Polska, 1936

Proč si byl Hitler tak jistý, že Francouzi se budou chovat v rozporu se svým nejzákladnějším pudem sebezáchovy? Proč se rozhodl dát v sázku vše? Nakonec přestřelka s jedinou francouzskou švadronou by ho donutila stáhnout své jednotky, což by vedlo ke ztrátě tváře a jeho možnému sesazení. Odpověď lze najít v knize Raymonda Cartiera, vydané ihned po válce v r. 1948. Hitler věřil, že Francie ztratila svoji nezávislost a stala se podřízenou mocností. „Führer“ tvrdil Goering „často říkal, že Francie nepodnikne nic bez souhlasu Anglie a že Paříž se stala diplomatickou pobočkou Londýna. Takže stačí urovnat věci s Anglií a vše bude na Západě v pořádku.“ (2)

Hitler věděl, že Francie neudělá nic. Hitler používal tajné kanály, aby probral všechny své „drzé“ kroky předem s britskou vládou, než uvedl věci do pohybu – to byla v kostce jeho „genialita“.

Mohl být Hitler zastaven? Ano. Vyžadovalo by si to dohody, které by mu daly ultimáta, a uštípnout nacismus už v poupěti. Pak by na Londýn nebo Paříž nepadla jediná bomba, miliony lidí by zůstaly mimo koncentrační tábory, a židé a cikáni Evropy by nebyli vystaveni masovému vyhlazování. Ale pokud by západní demokracie zaujaly tvrdý postoj, Hitler by nebyl schopen zahájit útok na Rusko, jeho hlavní cíl.

A aby mu byla dána příležitost dosáhnout tohoto cíle, „pokrokové lidstvo“ té doby ignorovalo

Z nějakého důvodu si mezinárodní společenství nevšimlo, že bylo používáno posuvné měřítko v pokusu odlišit skutečné Árijce od podlidí

nacistické zločiny a bylo hluché k důkazům o přístupu nacistů k lidskému životu. A koncem r. 1935 bylo takových důkazů spousta. V září toho roku přijalo nacistické Německo Norimberské zákony, což je název, kteří historici dali dvěma zákonům: „Říšskému zákonu o občanství“ a „Zákonu o ochraně německé krve a německé cti“, které byly oznámeny na shromáždění NSDAP a pak jednohlasně přijaty Reichstagem. Ty jednou pro vždy odhalily rasistické jádro nacistické filosofie. Podle druhého zákona, „Říšského zákona o občanství“, mohl mít občanství jen ten, kdo měl „německou nebo příbuznou krev, a svým chováním dokázal, že je ochoten a schopen věrně sloužit německému lidu a Říši“. Takže škrtem pera byli všichni němečtí židé (a bylo jich v zemi přes půl milionu) okamžitě připraveni o německé občanství.

Žádné z těchto šílených nacistických nařízení nebylo před globální veřejností zatajováno. Byly to zcela oficiální zákony německého státu. Jejich dodržování bylo sledováno a porušování bylo trestáno pokutou nebo vězením. A jak mezinárodní společenství reagovalo na toto barbarství? Protesty? Bojkoty a přerušování diplomatických vztahů?

Politická elita té doby reagovala celkem podivně.

Bylo to vyjádření podpory a pokračování záměrného hraní na čekanou s Führerem. Pravidla tohoto falešného zápasu byla velmi jednoduchá: Hitler měl dělat to, co po něm bylo požadováno (přezbrojit a připravit se na válku se Sovětským svazem) a byly mu poskytnuty peníze, navracena ztracená území a politická prestiž.

Oplátkou se nebude mluvit ani o útlaku židů, ani o šílených rasových zákonech. Taková byla politika. A dnes často pozorujeme cynický a dosti nestoudný obrázek „aktivistů za lidská práva“, kteří si všímají jen toho, co je momentálně prospěšné pro jejich finanční podporovatele, zatímco ignorují vše, co nemají vidět...

Německu byly svěřeny letní olympijské hry 1936

A tak se olympiáda konala! Vlajky s hákovým křížem se třepaly na stadionech a německá srdce byla plná hrdosti na svoji zemi a respektu a vděčnosti Adolfu Hitlerovi. Když se objevil na zahajovacím ceremoniálu, celý stadion povstal. Pravé ruce vystřelily do vzduchu v nacistickém pozdravu. Vedle Hitlera stáli členové Mezinárodního olympijského výboru ve svých černých oblecích a se zlatými řetězy kolem krku. Zdi se otřásly hromovým „Sieg Heil!“

A nacistické Německo vstoupilo sebevědomě na mezinárodní scénu.

(1) Samuel John Gurney Hoare, vikomt z Templewood, byl pozoruhodný jedinec. V r. 1917 byl šéfem britské tajné služby v Rusku a velmi rozsáhle přispěl k událostem v Petrohradě v únoru a říjnu toho roku. V r. 1935 splnil nový úkol pro svoji rodnou zemi tím, že pomohl

Adolfu Hitlerovi rychle obnovit vojenskou sílu Německa. V r. 1939 se stal britským velvyslancem ve Španělsku, v zemi, přes kterou nacisté udržovali kontakty se západním světem. Samuel Hoare hrál klíčovou roli ve všech těchto událostech.

(2) Cartier, Raymond. Les secrets de la guerre dévoilés par Nuremberg. Str. 43-44

(3) V letech 1929 až 1933 spadla produkce uhlí v USA o 42%, produkce surového železa o 79%, oceli o 79% a automobilů o 80%. Z 297 vysokých pecí bylo v provozu pouhých 46 (3). Během těchto let krize ve Spojených státech byl zlikvidován obrovský počet podniků a společností, 135,747. Stejně jako americký průmysl a finanční trhy i zemědělský sektor brzy upadl do hluboké krize – americké vývozy pšenice poklesly o 82%. Došlo také k prudkému propadu u cen zemědělských produktů, a v důsledku toho poklesly zemědělské příjmy o 50%. Během pěti let krize bylo prodáno v aukci 18,2% všech farem v USA, přes jeden milion.